

לשאת בעול העולם

"לחיות בראש קטן" הנה האידיאל של הכניעה המרופדת. יהיה העולם רע ומלא רע, כולו עוול וכולו כיעור, כולו סבל וכאב- ואני לי בפינתי מכורבל בטוב האפלולי שלי. פינת שקט לחלום ומוסיקת חלום.

וכשלא די בכורסה אני קם ונוסע לי לחו"ל רחוק, עם ילקוט גב ונכונות לפגישות הרפתקניות רחוק מכם, פטור מכם, לא אחראי לכלום ולא חייב לכם כלום. ומי יילחם ברע?? מי יתכתש עם העוול, מי ירחיק את הכיעור? ומי יעשה שלא תהיינה עוד מלחמות מיותרות- מי יעשה שלא יימשך שלטון של רשע ואגואיזם לאומי חרש, עיוור וחרב בידיו?

מי יהדוף מעלינו את שלטון האספסוף מוחאי הכפיים?

מי יקום לנו כנגד איזבל ואחאב היורדים לרשת את כרם נבות שהומת- מי יוסיף יפה בעולם, מי יפחית שקר ממנו? הראש הקטן? תופש השלווה? החוזר בתשובה? מציל נפשו המיוחסת?

שחרור מלחץ אינו סיבה לשלם בחירות.

שחרור ממבוכה אינו סיבה כדי לברוח מן האחריות. ושחור משעמום אינו סיבה להשעיית העולם.

אין עולם אחר, אלא רק זה, המסתובב, המסוכסך, חסר השלווה והפרום, לא לברוח מפניו, ואין לאן וגם לא מצליחים, ואדם, כל אדם, אם רק לא השחיתו אותו ב"חינוך"-האחריות היא מטבעו, הוא נולד מלובש אחריות כשם שנולד נושא פחדים, או דחפים, או חלומות. החילוני הוא זה שאינו בהול למצוא נחמה. ולא נדחק לחטוף ליטוף. ולא מתגודד לעבודת השלווה. ובלבד שגם הוא, החילוני, לא ייכנע באמצע הצהרים כדי למצוא לו מסתור של צל ואי לחץ. אין לו ממי לבקש. אין ממי לייחל. הכול עליו. הוא אדם. עליו אושר ההתקרבות אל הידיעה, ועליו כאב ההכחשה של ידיעה כוזבת, גם אם היא שמימית.